

Iosia

Iosia

Iosia nu avea decât opt ani când a luat locul tatălui său și când a ajuns la 15-16 ani „a început să caute pe Dumnezeu tatălui său David” (2 Cronici 34.3). Duhului lui Dumnezeu l-a plăcut să ofere amănunte cu privire la acest bărbat; să remarcăm în treacăt locul rezervat lui Iosafat, Ezechia și Iosia în cărțile istorice și să ne închipuim bucuria pe care o resimte Dumnezeu când găsește un om care îl caută cu toată sinceritatea. Un alt motiv de bucurie iese la iveală atunci când, curățind Casa Domnului, preotul Hilchia găsește cartea Legii care fusese pierdută și neglijată mulți ani în șir. Nici chiar Iosia nu o văzuse vreodată și nu auzise vorbindu-se despre ea, ca dovadă a groaznicei decăderi a lui Iuda: „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntare între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele, vorbindu-le despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale. Și atunci zilele voastre și zilele copiilor voștri, în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi înmulțite ca zilele cerului deasupra pământului” (Deuteronom 11.18-21). Dar pe timpul lui Iosia, ca de altfel și în timpul tatălui său, această carte fusese atât de bine dată la o parte încât nici un rege și nici un preot nu știau nimic nici chiar despre existența ei. De aceea nici nu-i de mirare că poporul se rătăcise atât de mult de la calea Domnului. Un popor sau o familie care pun deoparte Cuvântul Domnului nu pot decât să se depărteze de Dumnezeu. Să învățăm așadar lecția care rezultă de aici: este datoria noastră sfântă să ajutăm pe copiii noștri să se familiarizeze cu Biblia, să învețe s-o iubească și s-o ascundă, nu în țărână și sub ruine, cum făcuseră locuitorii Ierusalimului, ci în adâncul inimii. Voi, dragi părinți, trebuie să-i inițiați pe copiii voștri în cer-cetarea și cunoașterea acestei Cărți binecuvântată. Hilchia a dat cartea lui Șafan, logofătul regelui, care a adus-o la el și a început să-i citească din cuprinsul ei cu voce tare. Cum împăratul nu avusese deloc cunoștință despre aceste cuvinte ale Domnului, și-a sfâșiat hainele și a început să plângă amar; apoi a trimis pe câțiva dintre oamenii săi de încredere printre care se numărau Hilchia și Șafan, la prorocița Hulda. Nu știm dacă și aceasta dispunea de cartea Legii, însă ea a trimis lui Iosia un mesaj solemn: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Spuneți omului care v-a trimis la mine: „Așa vorbește Domnul: „Iată, voi aduce răul peste locul acesta și peste locuitorii lui, toate bles-temele scrise în cartea care s-a citit înaintea împăratului lui Iuda. Pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei, ca să Mă provoace la mânie prin toate lucrările mâinilor lor, mânia Mea s-a vărsat asupra acestui loc, și nu se va stinge.” Dar să spuneți împăratului lui Iuda care v-a trimis să întrebați pe Domnul: „Așa vorbește Domnul, Dum-nezeul lui Israel, cu privire la cuvintele pe care le-ai auzit: „Pentru că ți s-a înduișat inima, pentru că te-ai smerit înaintea lui Dumnezeu, când ai auzit cuvintele rostite de El împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, pentru că te-ai smerit înaintea Mea, pentru că ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea, și Eu am auzit — zice Domnul — iată, te voi strânge lângă părinții tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău și nu vei vedea cu ochii tăi toate nenorocirile pe care le voi trimite peste locul acesta și peste locuitorii lui.” (2 Cronici 34.23-28.)

Chiar dacă un rege ca Iosia putea să întârzie judecata teribilă, nu putea s-o și împiedice. Dacă judecata rostită de Dumnezeu contra cetății Ninive a fost amânată din cauza pocăinței locuitorilor săi, ea nu a fost definitiv dată la o parte. Ce bine ar fi fost pentru Israel ca Ezechia să se fi plecat înaintea voii lui Dumnezeu! Procedând astfel, Manase nu s-ar fi născut. Ori, tocmai acest Manase a cauzat ruina poporului său. Iosia a vrut să lupte contra lui Neco, împăratul Egiptului, în ciuda avertismentelor lui Dumnezeu care îi spunea să nu facă lucrul acesta; acest act de neascultare și de impunere a propriei voințe i-a prilejuit moartea, o moarte prematură, pentru că el nu avea decât 39 de ani, exact vârsta la care ar fi trebuit să moară Ezechia. „Iosia nu s-a întors de la el... n-a ascultat de cuvin-tele lui Neco, care veneau din gura lui Dumnezeu. A înaintat la luptă în valea Meghido. Arcașii au tras asupra împăratului Iosia; și împăratul a zis slujitorilor săi: „Luați-mă, căci sunt greu rănit!” (2 Cronici 35.22-23.) Tot Iuda și Ierusalimul au jeli pe Iosia, iar Ieremia a scris o plângere cu privire la el.

Puteau să tot plângă și să se tânguiască, pentru că, odată cu moartea lui Iosia, istoria lui Iuda se apropia de sfârșit: i-au urmat fiii și nepoții, oameni unul mai mizerabil decât altul. Și noi ne vom mai pune odată una și aceeași întrebare: De ce un rege atât de evlavios a avut niște fii atât de răi? Probabil că unul dintre răspunsuri se află în acest caracter încâpățânat despre care tocmai vorbirăm, încă-pățânare care l-a împins să nu asculte de Dumnezeu spre a acționa potrivit propriei lui voințe omenești, chiar cu prețul vieții sale. Dacă o asemenea trăsătură de caracter s-a manifestat până în ultima clipă, credem că ea a constituit tocmai punctul slab al acestui împărat. Să nu ne biziim pe voința noastră înșine, pentru că aceasta poate îmbrăca forme foarte subtile. Numeroși copii ai lui Dum-nezeu care se silesc să apară foarte credincioși și sfinți umblă, în realitate, după buna plăcere a voii lor. Unii fac mare caz de drumul pe care l-au ales, de decizia pe care au luat-o, dar cine poate susține că nu a greșit niciodată în sensul acesta? Cu toții trebuie să ne umilim și să recunoaștem că aici se ascunde una din cauzele celor mai multe dintre căderile noastre. Nu-i deloc ușor să poți spune totdeauna, cu toată sinceritatea: „Facă-se voia Ta!”

Dar Scriptura ne mai oferă unul dintre motivele acestei situații deplorabile, motiv bine ascuns, cum se întâmplă adesea când vine vorba de păcatele unor sfinți. Prorocul Țefania prorocea în timpul domniei lui Iosia, și el avea ceva special de spus cu privire la prinții și fiii împăratului (adică tocmai acești tineri care, ceva mai târziu, aveau să devină ei înșiși regi): „Voi pedepsi pe prinții și fiii împăratului și pe toți cei ce poartă haine străine” (Țefania 1.8). Și în zilele noastre tineretul este foarte ispitit să se singularizeze în modul lui de a se îmbrăca. De aceea este necesar ca, atât ei, cât și părinții lor să-și aducă aminte că purtarea de „haine străine” a fost una din cauzele decăderii și ruinei lui Iuda. Cu o sută și cincizeci de ani înainte, Isaia avertizase solemn pe Israel cu privire la judecata ce urma să vină asupra sa deoarece „sunt plini de idoli Răsăritului” (Isaia 2.6). Pasajul acesta devine și mai explicit după ce am citit Ezechiel 23.14-17 care vorbește de atracția exercitată asupra lui Iuda de către picturile caldeene: „A zărit pe ziduri niște portrete de bărbați, niște imagini de Caldeenii pictați cu culoare roșie, cu brăie împrejurul coap-selor lor, cu turbane de felurite culori pe cap, toți având înfățișarea unor viteji, după felul fiilor Babilonului, a căror țară de naștere este Caldeea; și îndată ce l-a văzut cu ochii ei, i-a poftit și le-a trimis soli în Caldeea. Și fiii Babilonului au venit la ea...”

Am subliniat, în cuprinsul cărții de față, că istoria lui Israel a fost tulburată, la un moment dat, după intrarea lui în Canaan, de o manta provenită din Babilon (Iosua 7.21). Este straniu să constatăm că aceleași veșminte provenind din Babilon care au influențat începutul istoriei lui Israel în Canaan grăbesc acum deznodământul acestei istorii! Ba-bilonul în Sfânta Scriptură este imaginea lumii; el se situează tocmai pe vechiul amplasament al tur-nului Babei care înseamnă „încurcătură.” Dacă noi amestecăm problemele și lucrurile lumii cu cele ale lui Dumnezeu nu vom obține decât confuzie, încurcătură. La începutul istoriei sale, Israel dis-punea de puterea spirituală necesară înlăturării

răului, însă, vai, în zilele lui Iosia — și chiar în propria sa familie — această forță spirituală lipsea cu desăvârșire. Copiii regelui purtau, fără să se ascundă, veșminte străine (pe timpul lui Iosua man-taua fusese ascunsă), arătând prin aceasta cui aparțineau inimile lor. Veșmintele de pe copiii noștri mărturisesc însăși starea lor lăuntrică; sin-ceritatea lor, faptul de a aparține cerului sau lumii cu moda și felul ei de a fi. Lumea intrase în palatul regelui lui Iuda și judecata divină nu mai putea fi amânată. „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dum-nezeu. Cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu" (Iacov 4.4). Cei cărora le sunt adresate aceste cuvinte sunt numiți „adulteri." Oare nu este cuvântul acesta atât de șocant încât să ne poată reține atenția?

Eu nu vreau să mai stărui asupra nenorocirilor prin care au trebuit să treacă fiii lui Iosia: le cunoașteți tot așa de bine ca și mine. Cu ei se termină și istoria lui Israel și a lui Iuda.

clickbible.org